

РЕШЕНИЕ

№ 1401

гр. Пловдив, 15.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, X СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен П. Чакалов

Членове: Румяна Ив. Андреева Атанасова
Бранимир В. Василев

при участието на секретаря Бояна Ал. Дамбулева
като разгледа докладваното от Румяна Ив. Андреева Атанасова Въззивно гражданско дело № 20235300501787 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД, ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. "Д-р Петър Дертлиев" № 25, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4, против решение № 1579 от 06.04.2023 г., постановено по гр. дело № 18297/2021 г. на Районен съд – Пловдив, XIX гр. с-в, с което е отхвърлен предявеният от него срещу В. В. С., ЕГН ***** от гр. *** иск за признаване за установено, че ответника дължи на ищеца сумата от 1 700 лв. /хиляда и седемстотин лева/ главница за периода 05.10.2018г. до 05.04.2019 г., ведно със законна лихва от 30.08.2021г. до изплащане на вземането, договорна лихва 204 лв. /двеста и четири лева/ за периода от 05.10.2018 г. до 05.04.2019 г., мораторна лихва от 980,27 лв. /деветстотин и осемдесет лева и 27 стотинки) за периода 06.10.2018г. до 30.08.2021 г. , за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 14013/2021 г. на ПРС.

Въззиваемият В. В. С. чрез адв. Е. И. оспорва жалбата като неоснователна и моли за потвърждаване на решението в обжалваните части. Претендира разноски за производството.

Постъпила е и частна жалба от „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД против определение № 5502/12.05.2023 г., постановено по същото гражданско дело, с което е оставена без уважение молбата му по реда

на чл.248 ГПК за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските, като се отхвърли искането на ответника за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата. Моли се за отмяна на посоченото определение и за постановяване на друго такова, с което искането да се уважи.

Ответникът по частната жалба В. В. С. чрез адв. Е. И. оспорва същата като неоснователна.

Пловдивският Окръжен съд, след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Жалбите са подадена от процесуално легитимирана страна в законноустановения срок и срещу подлежащи на съдебен контрол актове, поради което са процесуално допустими.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд извършва служебно проверка на валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

В изпълнение на правомощията си, визирани в горепосочената правна норма, въззивният съд констатира, че обжалваните актове - решение и определение, са нищожни.

Нищожността е най-тежкият порок на съдебния акт, който не е дефиниран в закона. Съдържанието на понятието се извлича по тълкувателен път.

Валидността на съдебния акт предполага произнасяне от надлежния съд според изискванията за родовата и местната подсъдност, в пределите на правораздавателната власт на съответната инстанция, да е изготвено в писмена форма и да е подписано от съдебния състав, а в мотивите и диспозитива на решението/определението да е изразена ясно волята на съда.

В настоящият случай първоинстанционният съд не е спазил изискванията за форма на съдебните актове.

Съдът констатира, че решението, приложено на л. 102-104 от първоинстанционното дело не носи подпис на постановилия го съдия, върху същото има поставено единствено отбелязване за извършеното обявяване в регистъра по чл.235, ал.5 ГПК. Обжалваното определение, постановено по реда на чл.248 ГПК също не носи подпис на постановилия го съдия, а върху същото има отбелязване същото да представлява официален препис от електронен документ.

Нормата на чл. 235 от ГПК изисква съдебното решение да бъде изготвено в писмена форма. В случая това изискване не е спазено. Първоинстанционното решение, както и последвалото го определение, постановено по реда на чл.248 ГПК, са изготвени в електронна форма, подписани са с електронен подпис и са изпратени на въззивната инстанция на хартиен носител, но без мастилен подпис на изготвилия го съдия.

Съгласно чл. 102а от ГПК съдът издава актовете и извършва всички други предвидени в закона процесуални действия в електронна форма при условията на ЗСВ, освен ако поради естеството им това е невъзможно или по силата на закон е предвидено извършването им по друг начин.

В случая, наред с електронната форма за извършването процесуални действия и издаване на актове, ГПК е запазил изискването крайните актове на съда /решения, определения, разпореждания/, да се създават и в писмена форма /чл. 235, ал. 4 от ГПК/, като чл. 236, ал.3 от ГПК изисква решението да бъде подписано от всички съдии, които са участвали в постановяването му.

Разграничението между електронната форма на актовете и писмената форма по смисъла на процесуалния закон като форма за валидност се извежда и от изискването на чл. 406, ал. 3 от ГПК за извършването на надлежна бележка върху акта, въз основа на който се издава изпълнителен лист. За издаване на изпълнителен лист се изисква писмена форма /чл. 408, ал. 1 от ГПК/. Писмена форма се изисква по силата на чл. 412, т. 12 от ГПК и за заповедите за изпълнение по чл. 410 и чл. 417 от ГПК, което се потвърждава от изискването на чл. 418, ал. 2 от ГПК /норма, идентична с тази на чл. 406, ал. 3 от ГПК/.

Разпоредбите на чл. 360а ЗСВ, в сила от 9.08.2016 г.; чл. 102а ГПК, в сила от 30.06.2021 г. и чл. 3, ал. 2 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги не отменят изискванията на ГПК за начина, по който следва да се оформят съдебните актове и по-конкретно чл. 235, ал. 4 и чл. 236, ал. 3 ГПК.

В същия смисъл са и Определение № 2281 от 24.07.2023 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2756/2023 г., I г. о., ГК, Решение № 50014 от 17.02.2023 г. по гр. д. № 2127/2022 г. на ВКС, I-во г. о, Определение № 2910 от 09.10.2023 г. на ВКС по ч.гр.д.№ 3874/2023 г., I ГО, Определение № 2907 от 09.10.2023 г. на ВКС по ч.гр.д.№ 3312/2023 г., I ГО.

Ето защо, поради липса на изискуемата от закона форма на обжалваните актове - решение определение, същите следва да се прогласят за нищожни и делото да се върне на друг състав на Пловдивския районен съд за постановяване на ново решение.

По изложените съображения и на основание чл. 270 от ГПК съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНО решение № 1579 от 06.04.2023 г., постановено по гр. дело № 18297/2021 г. на Районен съд – Пловдив, XIX гр. с-в.

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНО определение № 5502/12.05.2023 г., постановено по гр. дело № 18297/2021 г. на Районен съд – Пловдив, XIX гр. с-

В.

ВРЪЩА делото на друг състав на Районен съд – Пловдив за постановяване на ново решение.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____